

[Charlotte Antonsen]

Det skal slås fast, at Venstre ikke ønsker at medvirke til at svække NATO-samarbejdet. Alliancen over Atlanten skal fortsætte. Danmark er ikke i dag medlem af WEU. Det er altså ikke det danske medlemskab af WEU, danskerne skal tage stilling til med den politiske union. Men der skal ikke være tvivl om Venstres holdning i den sag. Venstre ønsker dansk medlemskab af Den Vesteuropæiske Forsvarsunion, WEU. Det er imod dansk tradition ikke at være med, hvor beslutningerne tages.

Danmark har en interesse i at deltage i Europas forsvarssamarbejde. Men det er afgørende for Venstre, at NATO-landene, bl.a. USA, kan acceptere det nye europæiske forsvarssamarbejde. Der er brug for en bro mellem Europa og NATO i forsvarspolitikken. Til dette formål er WEU særdeles velegnet. Den nye udvikling i Europa øger ikke alene behovet for en fælles udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitik, det vigtigste mål er effektivt at forebygge konflikter. Her har EF en særlig forpligtelse til at hjælpe vore nye naboer med at fastholde demokratiet. Vi har en enestående mulighed for at bidrage til at konsolidere et helt og frit Europa. Vi har en enestående mulighed for at skabe varig fred i Europa.

Der må fra EF's side spilles på mange strenge, hvis denne opgave skal lykkes. For det første må EF og de enkelte europæiske lande bidrage med økonomisk støtte til det tidligere Østeuropa. Økonomien har det ikke godt i de lande, der i årtier har været udsat for et socialistisk eksperiment. Nu ønsker disse lande markedsøkonomi. Det må vi hjælpe dem med at gennemføre. Det er en kæmpeopgave fra den ene dag til den anden at ændre system fra socialistisk økonomi til markedsøkonomi. Vesten må bidrage med økonomisk støtte til denne opgave.

Dernæst må vi give landene adgang til vore markeder. Landene må have adgang til fri handel i det omfang, de nye markedsøkonomier finder det fornuftigt. Kun derved har de mulighed for at skaffe tiltrængte eksportindtægter, så genopbygningen kan tage fart.

Endelig er det vigtigt, at vi i forslaget til politisk union i EF har et afsnit om retsligt samarbejde. Når der er uroligheder i et område, er der en risiko for, at nogle borgere i området vælger at flygte. For Venstre er det helt natur-

ligt, at vi i EF også tager fat på et samarbejde om flygtningepolitikken. Det bedste ville være at hindre flugt, men hvis det ikke kan lade sig gøre, er det naturligt, at vi i de internationale organisationer, vi er medlem af, bl.a. EF, tager fat på et samarbejde om at koordinere flygtningepolitikken. Vi må i fællesskab vurdere flygtningene, f.eks. hvem der har mest behov for hjælp, og hvor de bedst kan bosættes.

Det er Venstres opfattelse, at det er helt afgørende for EF's fremtid, at EF på demokratisk vis gør sig gældende, og at EF samarbejder i de sager, hvor de enkelte europæiske lande ikke meningsfuldt kan handle alene.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Må jeg sige til fru Charlotte Antonsen, at det må være underligt svagt for fru Charlotte Antonsen at stemme for denne dagsorden, når fru Charlotte Antonsen siger så mange andre ting om, hvad Venstre går ind for.

Det er sådan en sidelinjedagsorden, at vi fortsætter forhandlingerne på grundlag af det danske memorandum. Fru Charlotte Antonsen plejer ellers nok at have synspunkter.

Det andet, jeg vil spørge om, er synspunkterne om forsvarssamarbejdet i EF. Det er interessant, at ordføreren for et af de partier, som jeg forstår er medforslagsstiller til det forslag om motiveret dagsorden, som hr. Ivar Nørgaard fremsatte, nu står op og siger, at nu handler det om, at vi skal have et forsvarssamarbejde i EF. Jeg kan forstå, at det er Venstres fortolkningsbidrag til denne dagsorden, at man skal forhandle på grundlag af memorandummet.

Jeg ved ikke, om man kan stille et spørgsmål til hr. Ivar Nørgaard om, hvordan hr. Ivar Nørgaard og Socialdemokratiet har det med, at et af de partier, som er medforslagsstiller, nemlig udenrigsministerens parti, her fra talerstolen siger, at nu skal vi have forsvarssamarbejde i EF som en målsætning. Hvad er det egentlig, Folketinget bliver bedt om at tage stilling til?

Må jeg endelig spørge fru Charlotte Antonsen om, hvordan erfaringerne i Jugoslavien kan føre til, at man i EF nu skal have flertalsafgørelser i udenrigspolitik, og at Vestunionen skal oprustes? Er Jugoslavien og EF's opførsel i Jugoslavien ikke netop knyttet til, at man har